

Jardins de Can Malet

El Masnou

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer Tomàs Vives, 37

Coordenades:

Latitud: 41.47962
Longitud: 2.31943
UTM Est (X): 443180
UTM Nord (Y): 4592225

Classificació

Número de fitxa 08118 - 126
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Lúdic
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament del Masnou (Passeig Prat de la Riba, 1)
Fitxes associades:
[Façana de Can Malet](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart

Descripció

Jardí de l'antiga masia de can malet situat entre l'edifici de l'Ajuntament i la llar d'avis de can Malet, delimitat al costat de ponent pel carrer Tomàs Vives, situat en una cota superior que salva unes escales. Hi ha un seguit de parterres que protegeixen la vegetació.

Destaquen tres moreres (*Morus alba*), amb els troncs plens de nusos, utilitzades en ornament per l'ombra que proporciona durant els mesos d'estiu. Mesuren uns 7 metres d'alçada sense la capçada, amb una promig de 1,80 metres de volt de canó i 2 metres de volt de soca. Són arbres caducifolis de la família de les

moràcies, amb les fulles dentades. Les flors formen espigues i els fruits, anomenats mores són comestibles. Poden ser monoics o dioics. Les fulles són de color verd brillant i llustroses pel feix i més clares pel revés. Tenen una forma ovalada, senceres o lobulades i de marges dentats.

En un altre àmbit destaquen dos pebrers bords (*Schinus molle*), del gènere *schinus*. Es tracta d'un arbre perennifoli de la família de les Anacardiàcies, que mesura entre 5 a 7 metres d'alçada, amb una volt de canó d'uns 40 a 50 cm. Les fulles són lanceolades, alternades i pennades, arribant a mesurar fins als 30 cm de llargada. A més a més són aromàtiques. El fruit o baies tenen un aroma similar al del pebre, però només pot ser consumit en petites quantitats, ja que és lleugerament tòxic.

Dins del jardí també hi trobem varis tipus de palmeres, de la família de les Arecàcies (*Arecaceae*). Destaca el margalló (*Chamaerops humilis*), única espècie autòctona dels Països Catalans i la palmera de Canàries (*Phoenix canariensis*). El margalló, destaca per les seves fulles grosses en forma de ventall, amb pecíols proveïts d'espines, de flors grogues formant grapes o raïms densos i fruits semblant als dàtils.

També destaquen tres palmeres de Canàries, actualment afectades per la plaga de l'escarabat morrut. El seu tronc és alt i estilitzat, acabat en una corona de fulles, tot i que degut a l'atac d'aquest insecte, ha estat podada. L'alçada mitja d'aquest grup de palmeres és de 10 a 12 metres. El diàmetre no sobrepassa els 80 cm. Les fulles acostumen a mesurar uns 4 o 5 metres de longitud, disposades a l'extrem de dalt del tronc, en forma de ventall. Són pinnades, de limbe lanceolat, fortes i rígides.

Finalment cal destacar una iuca, del gènere *Yucca*, ubicada en un racó del jardí. Té un plomat de fulles de color verd fosc que surten de les parts superiors del tronc. Les puntes de les fulles són lanceolades i senceres amb els extrems molt afilats. Les flors són de color blanc, agrupades en forma de vara. Mesura uns 3 metres d'alçada.

Història

Les moreres (*Morus alba*) provenen de les zones temperades d'Àsia. Aquesta espècie des de temps antics era conreada per les seves fulles, aliment indispensable pels cucs de seda, els capolls dels quals s'utilitzen encara avui per la fabricació de la seda. Va ser introduït a Occident a partir del segle VI pels monjos nestorians. Com totes les moràcies aquests arbres contenen en la seva saba una substància coneguda amb el nom de làtex. No acostumen a sobrepassar els 15 metres d'alçada.

Pel que fa al pebrer bord (*Schinus molle*), és originari de països com Bolívia, Xile i Perú. És molt apreciat com a arbre ornamental, i perquè després una olor molt agradable. Recorda el salze, tot i que aquest no necessita tanta quantitat d'aigua.

El margalló és una espècie endèmica de les regions mediterrànies i protegida als Països Catalans. El tronxo del margalló és comestible i es pot barrejar amb mel. Sembla ser que les guineus aprecien els dàtils d'aquesta palmera.

Bibliografia

CAÑIZO, José Antonio (1991). Palmeras: 55 especies con sus características, clima, suelos, cuidados y viveros donde encontrarlas. Ed. Mundi-Prensa.

PARÉS, Eduard (2006). Arbres Monumentals de Catalunya. 18 anys des de la primera protecció. Ponència de la 2ª trobada d'Arbres Monumentals i Singulars. Alcalà d'Henares, 19-21 de 2005. Ed. Generalitat de Catalunya. Departament de Medi Ambient i Habitatge. Direcció General de Medi Natural. Barcelona.

PHILIPS, Roger (1989). Los Arboles. Editorial Blume, S.A. Barcelona.

SAGARRA i TRIAS, Ferran (2007). Proposta del Pla Especial del Patrimoni històric, arquitectònic i paisatgístic del Masnou. Carracedo-sotorra-arquitectes, scp. Inèdit.

